

Exotisme 'demodé'

La història. Shanghai, 1941. Paul Soames, agent secret nord-americà que es fa passar per periodista, vol descobrir qui ha matat un company, i seguint la pista es troba embolicat en un tèrbol joc entre xinesos i japonesos que preparen el cop decisiu per a que els USA entrin de ple a la Segona Guerra Mundial.

La pel·lícula. El nom Shanghai té ecos de cinefília clàssica, d'aventures glamuroses, de misteri xinès sèrie B quan el pèrfid Fu-Manchú senyorejava els cines de barri de sessió doble i contínua. És a dir, anys 40-50 del passat segle. Contractat pels expeditius germans Weinstein, especialistes en reciclar productes televisius de *qualité*, el suec Mikael Hafström (1960) s'encara amb el guió tipus Casablanca de Hossein Amini, per explicar la bigarrada història d'intrigues políti-

ques i amors romàntics al gust del cinema de fa setanta anys. Tot un exercici d'estil nostàlgic que Hafström punteja amb forçats enquadraments de càmera, retòrics per esteticistes, que procuren adjectivar els evidents llocs comuns del relat: els orientals de parpelles esbiaixades són de malfiar; les xineses tan atractives com letals; els espies ianquis amb barret de feltre a lo Humphrey Bogart i cara d'haver sortit d'un musical de la Metro... Per cert, John Cusack és un actor convincent, afable, que omple el rectangle, però que ara

fent d'espia rere el teló de bambú, no dóna el pego. Es més fofo que el Rajoy davant la Merkel. Un error majúscul de casting. Els actors i les actrius orientals se'l bereenen com si fos un ànec laqueado amb mel. I sense palillos. Segons la fitxa tècnica, *Shanghai* és una coproducció del 2010. Toca, doncs, preguntar per què ha tardat dos anys a estrenar-se a casa nostra. La quera particular que em fa costat, em xiuxiueja que la cosa li sona a telefilm dels dissabtes.

'Shanghai'

Director: Mikael Hafström. Intèrprets: John Cusack, Gong Li, Chow Yun-Fat, David Morse
EUA-Thailandia, 2010. 106'.
JC Alpicat, Lauren Lleida.

En tot cas, *Shanghai* convida a un viatge en el temps.

La imatge. El comissari nipó Tanaka tot administrant una injecció letal a la seva amant carregada d'opi.

La frase. "Les dones sempre acaben guanyant", certifica Tanaka. Però la màxima potser no està acabada del tot. Guanyant, ¿què? La solitud, la pau dels cementiris, l'èxit insolidari?"

La recomanació. Ideal per a nostàlgics i nostàlgiques de quan anar al cinema era tant com somiar amb els ulls ben oberts.